

cepi, puščajo se cepiču do 4 popki, kateri na enak način storijo popolno krono.

Tako odgojeno in dorastlo drevje more se v jesen, koj ko počne listje rumeneti in odpadati, pri lepem vremenu in če ni zemlja zmrznjena skozi celo zimo, in spomlad izkopavati, ter je pri tem delu posebno skrbeti za to, da se korenine ne pretrgajo in ne poškodujejo. Če se drevje mora pešljati v oddaljene kraje in po železnici, treba ga je s slamo dobro oviti in sicer posebno krono s slamo, korenine zmahom in slamo tako obdati in oviti, da se ne morejo ti deli niti poškodovati, niti so v nevarnosti, da pomrznejo!

Le tako skrbno in po naravnih zakonih izrejeno sadno drevje bode nam dajalo, ako ga potem tudi dobro in na primerno mesto vsadimo in tudi nadalje skrbimo za-nj, one tako rekoč čiste dohodke, katerim ima že nekoliko dežel zahvaliti svoje blagostanje.

Vinorejci, pozor!

Začela se je prikazovati po vinogradih: „Peronospora“ (strupena rosa) in to iznenadoma in jako močno! — Da ovarujete tedaj svoje vinograde pogina, ter da vino, katero imate letos pridelati, ne bode nezavžiten cvič, — treba je trs škropiti proti peronospori in to precej, kakor prečitata ove vrstice. Kako in s čem se škropi, pisano je bilo vže v tem listu, vendar, da se reč bolje opravi, hočem isto še enkrat navesti.

V enem polovnjaku vode raztopi se 4 kilograme bakre nega vitrijola. K temu pridene se še apnene vode, kakor se rabi za pobeljenje hiš. Vendar pa se na polovnjak daje le toliko apnene vode, v kateri je razpuščeno (zmešano) 3 do 4 kilograme apna. Treba je paziti pri tem na to, da se vzame za ta namen le čisto in če le mogoče, na novo pogašeno apno. Tudi se mora ta apnena voda prej, kakor se v vodo z razstopljenim bakrenim vitrijolom vlije, viliti skozi sito, da ostanejo vsi nerazpuščeni deli apna, kamenčki, pesek, itd. — zunaj. Vselej prej, kakor se ta zmes za škropljenje rabi, mora se tekočina dobro pomešati. Bakreni vitrijol dobi se lahko v vsakem mestu pri droguistu (kupcu za lekarsko robo), ali pa v prodajalnicah za železo.

Dobi se pa tudi druga kemična tvarina, po imenu „azurin“. Ta je za kilogram sicer dražja, kakor gori imenovana, vendar je pa od nje na polovnjak vode treba vzeti le pol kilograma, s čemer zmes stane manj, kakor prva. Druga ima pred prvo tudi to prednost za se, da tekočina ostane zmiraj čista. Za škropljenje so pa potrebni posebni stroji. Kot taki nam rabijo brente, katerim je pridana sesalka (pumpa), enako, kakor so studenčne sesalke. Na koncu

cevi, skozi katero ima tekočina teči, ako sesalka deluje, nahaja se pa še posebna sprava, kateri je namen, tekočino v tem, ko stopi iz cevi, razpršiti. Pri kupovanju aparata mora se gledati najboljše na to,

1. Da je sesalka močna, tako da žene tekočino z velikim tiskom skozi cev, tudi nekoliko časa, ne da bi se sesalka morala goniti.

2. Da je aparat na koncu cevi tak, da tekočino, kolikor mogoče, razprši, ker debele kaplje ne smejo padati na listje, temveč tekočina mora se razpršiti na tenko, dimu podobno.

Tudi ni treba biti listje popolnoma mokro, temveč ono mora biti pokrito enakomerno s tankimi, drobnimi kapljicami tekočine. Aparati dobivajo se skoro povsod. Kdor si more privoščiti dobrega in vsled tega dragega, naj si oskrbi Allweilerjevega (dobi se v Mariboru pri trgovcu Halbärth); cena mu je 27 gld.

Cenejši, pa vendar prav dobro delujoč je aparat, ki se dobiva pri Hoinig-u v Mariboru ter stane 14 gld.

Škropljenje proti peronospori ni ravno tako nova reč, čeravno ga dozda pri nas ni bilo treba. Vendar je pa sedaj neobhodno potrebno, in toraj naj se izvrši! Kdor bode to delo opravljal, gotovo mu v jeseni ne bode žal dela in stroškov! Toraj na delo, brez zamude!

F. Matijašič, potovalni učitelj.

O živinski kupčiji.

Živina je za kmeta blago, toliko bolj imenitna, kolikor bolje ravna z njo. Ali ona ima tudi napake. V časih so ji vrojene, v časih pa jih dobi vsled tega, da se ne ravna z njo prav. Prve ostanejo, ne da jih ji človek odpravi, druge pa se odpravijo še v časih, če prav se izgodi to le redko. Treba je torej biti nam opaznim pri kupčiji z živino. Kupec pa tudi prodajalec prideta pri njej lahko v škodo. Živinska kupčija, pravi se v „Novicah“, je težka reč. Malokje imajo ljudje tako malo vesti, kakor pri prodaji živine. „Kdor ne odpre oči, mora odpreti mošnjo“, je pregovor, kateri najbolj velja pri živinski kupčiji. Zato je treba, da gospodarjem, kateri živino kupujejo, na kratko povemo, česa da se jim je varovati. Treba jim je pa tudi poznati cesarske postave. Čujte torej!

Posebno težavno in v resnici nevarno je živino kupovati na sejmu, zlasti kedar ne poznaš človeka, od katerega si kupil konja ali kravo ter ga ne moreš iskati, ako pri kupljenem blagu pozneje zapaziš kako bolezen. Umen človek naj torej nikoli ne kupi živine, da ne bi zvedel imena in stanovanja prodajalčevega. Nevarno je tudi živino kupovati zvečer ali ponoči, kar se večkrat zgodi. „Po noči je vsaka krava mavra“, je star pregovor, vsaka napaka se laže prezre.

Maža za jermenje.

Najbolja maža za homote, jermenje in v obče za vprego konj je taka, ki se napravi, iz parkljev in piščel goveje živine. Napravi pa se maža tako-le. Parklji in piščeli se stolčejo in potem se dene taka zmes v kotelj, da se skuha. V kotelj se prilije od časa do časa kropa, da ostane v njem vedno enako vode. Kedar čutiš, da je blizo že vsa mašča prišla iz one zmesi na vrh, odstavi kotelj in naj se mašča razhladi. Na to pa poberi raz vodo vso maščo ter jo vlij v kak vrč ali veliko steklenico. Njo pa postavi potlej na kako toplo mesto, vodo, ki se nacedi še iz mašče, je treba odliti in če je ni več v mašči, tedaj zadelaj vrč dobro in mažo imaš tako, kakor ti je nima noben mazač prodati.

Sejmovi. Dne 29. junija v Gomilici. Dne 30. junija v Biši. Dne 1. julija v Mariboru, pri sv. Petru pri Radgoni, na Spodnji Polskavi, v Zrečah in v Reichenburgu. Dne 2. julija v Št. Ilji pri Slov. Gradci, na Ptujski gori, v Petrovčah, na Polensaku, v Radgoni, na Remšniku in na Tinskem.

Dopisi.

Iz Ptuja. (Odbor Slovenskega pevškega društva) prosi vse poverjenike, katerim so se poslale nabiralne pole, da blago volijo, čim prej mogoče, pobrati in doposlati društvenino za leto 1889. Isto tako naj storijo tudi posamezni udi, da bode odboru mogoče račune za 1889. leto poravnati in imenik udov sestaviti. Pesmi za letošnji pevski zbor so razposlane in naj skrbijo poverjeniki za marljivo vežbanje in močen zbor. Pevski zbor vršil se bode dne 4. avgusta v Celji s sodelovanjem vojaške godbe. Slavna pevška in druga narodna društva se že sedaj opozarjajo na to slavnost. Vsi izvršujoči člani Slov. pev. društva, ki se hoté kot taki udeležiti Vodnikove slavnosti in peti Vodnikovo kantato, naj se nemudoma oglašé pri odboru za potrebne glasove.

Iz Šalovec pri Središči. (Dostavek.) Da so letos občinske volitve povsod natančne in sicer samo natančne, a ne da bi se reči moglo, da se kdo pri njih bori, to zahteva že duh časa. Dan danes trebamo pravičnih narodnih in v vsakem oziru zmožnih obč. predstojnikov, katerim leži na sreci blagor občine in občanov, in sicer tudi blagor občinskih ubožcev, saj jih nobenej občini ne manjka. G. dop. M. Š. pravi v št. 19, da je naš župan naroden. To je lepo, samo da tak človek, ki le nekoliko slovenski pisati zna, ali pri vsakej priložnosti na svoje prsi udarja, rekoč: Jaz sem naroden, ne pomeni Bog zna kaj. Dandanes je potrebno,

da kažemo svojo narodnost v djanji, t. j. da podpiramo vsa narodna podvzvetja, ki skrbijo za naše blagostanje dušno in telesno, kakor tudi za naš narodni napredek. Gosp. Zorjan, ima-li Mohorske knjige, je-li naročnik „Slov. Gospodarja“, poseduje-li sploh kakšno slov. knjigo? Gotovo ne! Je-li že kedaj žrtvoval en krajcar za naše bralno društvo „Edinost“, v čitalnico Ormoško ali društvo „Sloga“? Koliko je že storil za našega ubožca Goršiča? Čemu so mu kazenski denarji, ki se plačujejo v siromašni zavod? Pokaže naj nam na Goršiči, da so mu znana dela usmiljenja. To ga bode častilo in bode po volji vsem občanom. Pa pustimo vse to. Le besede našega milega Slomšeka ki je rekel: Šola je velik dar božji itd., mu še moramo na srce položiti, da ne bode na dalje nasprotoval Središčanom zaradi šole. Tudi besed sv. Ivana Krstnika bi menda naj ne pozabil. No, pa te reči naj popravi g. obč. predstojnik, potem bomo mu rekli: čast našemu obč. predstojniku. Zaradi tega popravka pa se naj ne huđuje, saj ve, da resnica mora na dan.

Več občanov.

Iz Vranskega. (Novi zvonovi.) Kratke besede, katere danes za „Slov. Gosp.“ napišem, imajo namen, razoznaniti vsem tistim, ki se zanimajo za vsako olepšavo cerkev, vesel praznik, kakoršni so imeli Vranski farani v nedeljo, 16. junija. Že pred 15 leti šlišati je bila želja, da bi se za farno cerkev Vransko omislili drugi zvonovi, kakor so jih si pridobili v bližnjih okoliceh vse fare. Tedanji g. župnik Stuller so sicer sami tudi srčno želeli, storiti v ta namen, karkoli mogoče, ali dohitela jih je neizprosna smrt, vzeli so željo saboj v hladni grob. Nastopili so službo duhovnega pastirja preč. gosp. Anton Balon, za slavo božjo in sv. cerkve goreče vnet mašnik in v teku malih let kazala se je bodisi, pri župni cerkvi, bodisi pri podružnih cerkvah vstrajna in neumorna delavnost vrlega svečenika. In danes prištevamo Vransko župno cerkev najlepšim v širni Savinjski dolini. Truda in denarja je bilo treba, a vendar so znali g. župnik modro uravnati vse tako, da nikogar ni bolelo in da nikomur ni bilo žal za vse, kar je prostovoljno daroval! Zadelo je naposled gospoda duhovnega svetovalca in župnika Anton Baloua naloga, vstreči vedno glasnejši želji faranov, da se dobé novi, za to lepo, veliko faro primernejši zvonovi. S tistim veseljem, kakor pri vsakem svojem podjetji, lotili so se težavnega, skrbi polnega dela. Prva podlaga v denarji je bil svota, katera je došla od rodbine p. d. Gorogrančeve na Vranskem. Farani so z veseljem segli v žep in v primerno kratkem času zamoglo se je odposlati naročilo obč. znanemu livarju zvonov, g. A. Samassi v Ljubljani. Težko in željno pričakovali so župljani novih zvonov, slovo od starih